

Ømann (SF):

Jeg må erklære mig enig med den konservative ordfører, men kun på et meget begrænset område, nemlig når han siger, at de forslag, der ligger her i dag, ikke løser noget som helst. Det er jo det fattige ved debatten i dag, at her er der alene tale om en tilbageføring — og vi får jo nok mange forslag her fra venstres side, som bærer overskriften „tilbageføring“, og hver gang bliver det dyrt, når der skal føres noget tilbage.

Men det, man dog kunne savne, og det, som lå i aftalen mellem S og SF, var et perspektiv for, hvordan man løste de urimelige skatteforhold på hele dette område, vi i dag taler om. Det er da helt klart, at man ikke kan køre videre med en statskonfirmeret boligstøtte i form af et fradrag på 50.000 kr. pr. år for ny erhvervede eller nybyggede parcelhuse svarende til en kontant støtte på ca. 30.000 kr. Det er der ingen økonomi, der kan holde til, hvis man skal have et fornuftigt nybyggeri.

Det er lige så klart, at man ikke kan holde til, at folk, der har boet i deres hus i en levealder og nedbetalt deres gæld, får et skattemæssigt overskud og bliver beskattet fra hus og hjem. Begge disse problemer må løses. Jeg håber ikke, at finansministeren sætter det arbejde i stå, som er indledt i hans ministerium angående løsningen af disse problemer, hvor hovedproblemet er at udskille privat gæld fra erhvervmæssig gæld. Jeg håber, at dette arbejde fortsætter, og at resultaterne fremkommer i skatteudvalget. Jeg vil gerne spørge finansministeren, om han kan svare bekræftende herpå.

Men det, vi ser i dag, er altså en tilbageføring; vi ser i dag regeringens politik udkrystalliseret på en meget tydelig måde, på en tydeligere måde, end den fremgik af debatten i går og i forgårs. Det er et hovedformål i regeringens politik at pumpe flere penge ud til ejerne af jord og ejendom i dette land; jo større ejendommene er, og jo rigere de pågældende er, jo flere penge skal andre befolkningsgrupper forære dem.

Jeg må sige, at jeg har i den forbindelse lidt ondt af budgetministeren, som jo burde være økonom. Han ved godt, at enhver letelse på ejendoms- og jordfeltet betyder yderligere stigning i priserne på jord og ejendom, altså benzin på inflationsbålet.

Det, man gør her, er, at man laver en lov-

givning om skabelse af inflation, en lovgivning om lejlighed til yderligere gældsstiftelse. Jeg har også lidt ondt af finansministeren, som jo er forenet i samme person som budgetminister, selv om jeg ikke betvivler hans vilje til at gøre godt for jordejerne, for hvordan skal det gå med regeringens stolte løfter om skattelettelser, når man solder pengene op til formål, der netop stiller større krav til en finanspolitisk stramning netop på grund af det inflatoriske indhold, som forslagene har?

Hvad solder man op? Ja, i forhold til den finansplan, som er den eneste, vi her har at holde os til, den forrige regerings, giver man her lempelser på lejeværdierne, som vel andrager ca. 300 mill. kr., på formueskatten 60 mill. kr., på omsætningsafgiften ved afhændelse af fast ejendom vel 500 mill. kr., og så vil man også vælte 300-400 mill. kr. væk fra amtsskatterne og over på indkomstskatterne. Det er en net regning, der i dag udskrives til den del af Danmarks befolkning, som ikke ejer noget.

Med hensyn til lejeværdierne er det jo et administrativt tilbageskridt — det er allerede bemærket heroppefra — det byrdefordelmæssige, det er umiskendeligt, og her har vi altså et område, hvor man tager noget ud af finansplanen, og hvor det er andre, der skal betale det; det skal man ikke tvivle om.

Det blev sagt heroppefra, at S og SFs aftale på dette område ikke kunne holde. Det er nu ikke rigtigt. Der var en aftale om, og det var et løfte her fra denne talerstol fra den daværende finansministers side, at når man kendte resultatet af 15. almindelige vurdering, ville både S og SF tage lejeværdierne op til overvejelse og rette de skævheder, der eventuelt kunne være. Men det lå jo sådan, at hr. Erhard Jakobsen, som havde fået løfte om denne overvejelse, ikke kunne afvente denne drøftelse og disse afvejninger. Det var altså ikke aftalen, der ikke kunne holde, og jeg må da almindeligt sige om dette forhold, lejeværdierne, at det var ikke absolut SFs politik, selv om vi stemte for forslaget, at man før en egentlig reform skulle starte med en forhøjelse af lejeværdierne. Derfor var det naturligvis også vort synspunkt, at hvis der viste sig skævheder, ville vi være med til at revidere.

Jeg vil gerne sige i dag: det er vi stadig